

26 Απριλίου 2015

Οι Μυροφόρες (Κυριακή των Μυροφόρων)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Φωτο:saint.gr

Την αυγή της Κυριακής «Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσι τον Ιησούν». Οι ημέρες μας θα ήταν ευλογημένες, αν καθημερινά, «λίαν πρωί» και ιδιαίτερα «τη μια των Σαββάτων»,

δηλαδή την Κυριακή, η σκέψη μας στρεφόταν προς τον Θριαμβευτή τού θα-νάτου.

Ο ήλιος είχε μόλις ανατείλει, όταν οι γυ-ναίκες έφθασαν στον Τάφο. Αλλά ο αληθι-νός ήλιος που πρέπει να φωτίζει την κάθε ημέρα μας, ήδη από την αρχή της, είναι ο Ιησούς· τότε ολόκληρη η ημέρα που αρχί-ζει μαζί Του γίνεται πολύ διαφορετική.

Οι γυναίκες δεν ξέρουν πως θα φτάσουν στο Σώμα του Ιησού. Ο λίθος, το βεβαιώνει και το Ευαγγέλιο, ήταν «μέγας σφόδρα». Πολλοί ανάμεσά μας πιθανόν να έχουν την ίδια ακριβώς απορία με τις γυναίκες. Και είναι αλήθεια ότι για πολλές ψυχές ο Ιησούς μοιάζει θαμμένος, όπως τότε, σ' έναν τάφο. Μοιάζει ακινητοποιημένος, ίσως νεκρός. Κα-λύπεται από ασήκωτη πέτρα: την πέτρα της αμαρτίας, της άγνοιας, της αδιαφορίας, της κακής συνήθειας, που συσσωρεύτηκε με τα χρόνια. Ίσως να θέλαμε να σπρώξουμε αυτή την πέτρα και να εγγίσουμε τον Ζώντα Ιησού. Αλλά «τίς αποκυλίσει ημίν τον λίθον;».

Το εγχείρημα των γυναικών, ανθρωπίνως, δεν μοιάζει εφικτό. Ωστόσο προχωρούν. Χω-ρίς να ξέρουν πως θα μπουν στον Τάφο, βα-δίζουν προς τα εκεί. Παρομοίως κι εμείς. Χωρίς να ξέρουμε πως θα παραμεριστεί το εμπόδιο που ίσως μας φράζει την πρόσβαση προς τον Σωτήρα, ας έχουμε εμπιστοσύνη. Ας κάνουμε μια πρώτη κίνηση, ας σηκωθού-με, ας πάρουμε τον δρόμο προς τον Ιησού από τον οποίο μας χωρίζει λίθος μέγας. Θα μας οδηγούν η πίστη και η ελπίδα.

Οι γυναίκες δεν πηγαίνουν στον Τάφο με αδειανά τα χέρια. «Ηγόρασαν αρώματα, ίνα ελθούσαι, αλείψωσι το Σώμα του Ιησού». Μπορούμε κι εμείς κάτι να κρατάμε πηγαί-νοντας στον Τάφο. Ακόμη κι αν μας έχουν κηλιδώσει οι μεγαλύτερες αμαρτίες, ας φέ-ρουμε στον τάφο Του την ένδειξη μιας καλής θέλησης, τη λιγοστή μας αγάπη, μια πράξη συμπάθειας προς τους άλλους, την αδύναμη προσευχή μας. Ασφαλώς, δεν περιμένουμε τα φτωχικά μας δώρα να συντελέσουν στο να αποκυλιστεί ο λίθος, γιατί η πρόσβασή μας προς τον Αναστάντα και προς τη δύνα-μη της Αναστάσεώς Του παραμένει το μεγα-λειώδες δώρο του θείου ελέους. Το γεγονός όμως ότι θα ανηφορίσουμε προς τον Τάφο Του με τα χέρια όχι εντελώς άδεια σημαίνει ότι και η καρδιά μας δεν είναι εντελώς άδεια. Πού είναι τα αρώματα με τα οποία θέλουμε να «αλείψουμε» τον Ιησού;

Και να το θαύμα: «Και αναβλέψασαι θεωρούσι ότι αποκεκύλισται ο λίθος». Οι γυ-ναίκες μόνες τους δεν θα μπορούσαν να με-τακινήσουν το εμπόδιο. Ο Θεός όμως προέβλεψε. Ο ευαγγελιστής Μάρκος δεν μας διευκρινίζει πως απομακρύνθηκε η πέτρα. Ο Ματθαίος είναι πιο σαφής: «Και ιδού σει-σμός εγένετο μέγας· άγγελος γαρ Κυρίου καταβάς εξ ουρανού προσελθών απεκύλισε τον λίθον από της θύρας και εκάθητο επάνω αυτού...». Ο στίχος αυτός είναι πλούσιος σε

περιεχόμενο. Όταν ο άγγελος Κυρίου έρχεται να απομακρύνει την πέτρα, δεν την σπρώχνει απαλά. Δεν είναι κάτι που μπορεί να γίνει εύκολα, χωρίς προσπάθεια και βία. Χρειάστηκε να σειστεί η γη. Μα και το εμπόδιο που μας χωρίζει από τον Ιησού δεν πρέπει να το θεωρούμε ως μια απλή διευθέτηση. Δεν θα χρειαστεί απλώς να μετακινήσουμε μερικά πετραδάκια, να τροποποιήσουμε κάποιες λεπτομέρειες, αφήνοντας το σύνολο κατά το δυνατόν άθικτο. Και εδώ θα πρέπει να γίνει σεισμός. Η μεταστροφή είναι ένας «πνευματικός σεισμός».

Ο λευκοντυμένος άγγελος, καθισμένος στην πέτρα του Μνημείου, λέει στις γυναίκες: «Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον; Ηγέρθη, ουκ έστιν ωδε· ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν». Ο αναστημένος Ιησούς όχι μόνον δεν είναι πια στον Τάφο, αλλά και κάθε απόπειρα να περιοριστεί, να εντοπιστεί, να περιοριστεί η παρουσία Του είναι από δω και πέρα μάταιη. Ο Κύριος είναι τώρα προσιτός κάθε στιγμή, υπό όλες τις συνθήκες. Υπερβαίνει και καταλύει το πλαίσιο, στο οποίο οι χριστιανοί προσπαθούν μερικές φορές να τον περικλείουν, «όπου έθηκαν αυτόν». Θα μας πουν «είναι εδώ» ή «είναι εκεί» - και ίσως να είναι και «εδώ» και «εκεί», αλλά είναι και αλλού, και μπορούμε παντού να ανακαλύψουμε την παρουσία Του. «Τί ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών;», όπως αναφέρει μια άλλη ευαγγελική διήγηση.

Ο άγγελος λέει ακόμη στις γυναίκες: «Αλλ' υπάγετε, είπατε τοις μαθηταίς αυτού και τω Πέτρω ότι προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν, εκεί αυτόν όψεσθε, καθώς είπεν υμίν». Τί σημαίνει αυτή η συνάντηση στη Γαλιλαία, που τόσο συχνά αναφέρεται στα Ευαγγέλια; Θέλει απλώς να προστατεύσει τους μαθητές από την περιέργεια και την εχθρότητα των Ιουδαίων; Θέλει, μετά τις αγωνιώδεις και δύσκολες ημέρες, να τους εξασφαλίσει ένα διάλειμμα ηρεμίας, σε μια ατμόσφαιρα πολύ διαφορετική από αυτή της Ιερουσαλήμ; Ίσως να είναι έτσι. Ίσως όμως να μην ήταν λάθος, αν δίναμε στα λόγια του Ιησού μια πιο βαθιά ερμηνεία. Η Γαλιλαία ήταν ο τόπος όπου οι περισσότεροι από τους μαθητές συναντήθηκαν για πρώτη φορά με τον Διδάσκαλο. Εκεί Τον πρωτάκουσαν, εκεί Τον ακολούθησαν, εκεί Του έδωσαν την καρδιά τους. Τώρα που η πίστη τους υποβλήθηκε σε μια τόσο σκληρή δοκιμασία -και αποδείχθηκε ελλιπής- θα ήταν καλό να ξαναβρεθούν στο περιβάλλον της Γαλιλαίας, να ξαναβρούν εκεί τον Ιησού, ανακαλύπτοντας μαζί και τη φρεσκάδα και τη χαρά της πρώτης συνάντησης, και να ανανεώσουν εκεί την πίστη και την υπακοή τους.

Αυτό ισχύει και για μας. Υπάρχει μια Γαλιλαία στη ζωή των περισσότερων. Μια Γαλιλαία, δηλαδή, μια στιγμή, ίσως πια πολύ μακρινή, κατά την οποία συναντήσαμε τον Ιησού προσωπικά, και όπου, για πρώτη φορά, Τον ακούσαμε και αποφασίσαμε να Τον ακολουθήσουμε. Η βαθιά αμαρτωλότητα, η λησμονιά, η

αμέλεια μπορεί στη συνέχεια να μας χώρισαν από τον Κύριο. Σε ώρα κρίσιμη και αποφασιστική, ίσως, όπως οι απόστολοι, να εγκαταλείψαμε τον Διδάσκαλο. Και σ' ε-μάς λοιπόν ο Αναστάς ορίζει συνάντηση στη Γαλιλαία. Μας ζητά να ξαναζωντανέψουμε μέσα μας την ανάμνηση του ζήλου και της πρώτης συνάντησης. Ας μην πούμε «είναι πο-λύ δύσκολο», γιατί Εκείνος θα μας ετοιμάσει τον δρόμο: «Προάγει υμάς εις Γαλιλαίαν...». Αόρατος αλλά παρών, προπορεύεται προς εκείνη τη Γαλιλαία της ψυχής· αν Τον ακο-λουθήσουμε, κάθε βήμα θα γίνεται ευκολό-τερο, και θα έρθει μια στιγμή που, αν όχι με τα σωματικά μας μάτια, σίγουρα όμως με τα μάτια της πίστης και της αγάπης θα μας δο-θεί η ακλόνητη βεβαιότητα της παρουσίας Του· «εκεί Αυτόν όψεσθε».

(Lev Gillet, Πασχαλινή κατάνυξη, εκδ. Ακρίτας, σ.118-123)